

Öt buborék meséje

2

Éjszakai vágta

A két hosszú farkú pattantyú nekilódult a lejtőnek. Fürkész mester Botlikon lovagolt, azon igyekezett, hogy kikerülje az útjába kerülő kisebb sziklákat. Magasra tartott lámpásával világított, de a keskeny ösvényen az egymást előzgető két pattantyú így is egymás lábára tapodott, vagy oldalával a sziklának verődött. Csodák csodájára mégis elérték a lejtő alját.

– Ajjaj! – mormolta Kejfel. – Most jön a tölgyes túra! Tele gyökerekkel és...

Már nem tudta befejezni, mert Csetlik megbotlott a saját lábában és kis híján felborult.

Fürkész mester lámpása is vadul imbolygott, mivel Botlik az utolsó pillanatban észlelte, hogy egy fa törzse felé száguld. Lovasának kellett arrébb rántani őt. Kecmeregtek, botladoztak a sötétben, de haladtak.

Aztán ki tudja, hogyan, de Csetlik elé került a saját farka, amire egy ügyetlen mozdulattal rálépett. A hátas nagyot zökkent, Kejfel pedig egyenesen kirepült a nyeregből. A másik pattantyú erre meg akart állni ijedtében, de tappancsai megcsúsztak, s fennakadtak egy fa gyökerén. Megbotlott és egyensúlyát veszítve oldalára borult, akár egy tömött krumpliszák. Fürkész mester az utolsó pillanatban szerencsésen leugrott hátasáról, lámpása azonban leesett és eltörött. Egyszerre koromsötét lett, csak a halovány Hold fénye szűrődött át itt-ott a fák lombjain.

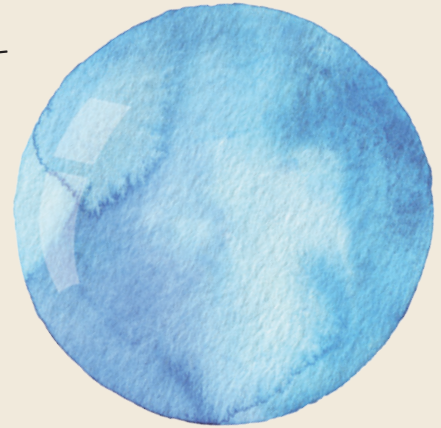
– Kejfel, Kejfel, merre vagy? Jól vagy? – kiabálta a csupaszakáll mester. – Hahó, Kejfel! Hol vagy?

Válasz azonban nem érkezett. Fürkész mester kétségbeesetten futkározott fel s alá, hogy meglelje famulusát, de Kejfelt elnyelte az erdő sötétje. Végül fáradtan lerogyott egy tölgyfa

tövébe. A két pattantyú köré gyűlt és békésen legelészni kezdett. Fürkész töprengve meg-ráncigálta a szakállát, egymás után hétszer, majd így szólt:

– Ej, hogy mennyire nem szeretek varázsolni, ám legyen! – azzal csettintgetni kezdett, a csillagokra hunyorgott, s egy határozott csavarintással megpödörte a bajszát. Mozdulatára kékes derengés szövődött körülötte, s a derengésből fénysugár indult az erdő felé. Csetlikkel és Botlikkal azon nyomban követték a sugarat. Húsz lépést haladhattak, amikor megpillantották a földön fekvő Kejfelt. Szerencsére a szuszéknak kutya baja se esett, puha mohára huppant és most békésen hortyogott mohapárnáján.

– Ébresztő, világ lustája! – bökte meg mestere. – Hát, ahogy a mancsod a földhöz ér, már alszol is?!

– Olyan szépet álmodtam – ásítózott Kejfel –, s finom puha a moha is.

– Varázsolnom kellett miattad, tökfej! – dohogott Fürkész.

– Így meg csak botorkálunk az éjszakában, ilyen sötétben aludni szokás. – Vonta meg a vállát a szuszék. – Legalább egy kis fényt varázsolj az ösvényre, mester!

– Szó sem lehet róla! Persze, a lámpásom eltörött, de nézd! Szerencsénkre a közelben pislog egy fénylő potrohú bogárraj. – Mutatott a közeli bokrok irányába és integetni kezdett. – Hahó, hahó, ide, ide, kis barátaim!

A lebbencs bokrok mögül apró szárnyak zizegése hallatszott, s egyszer csak fényes, lebegő pontok tűntek fel. Fürkész mester sutyorgott valamit a rajnak, mire az pislákolva, zümmögve körbevette őket. Újra útra keltek, s a bogárkáknek köszönhetően egészen fényessé vált a kanyargó ösvény.

A rövidlátó pattantyúk még megbotlottak itt-ott, végül mégiscsak elérték a nagy virágos mező szélét. Onnan már csak egy hosszú vágta, egy félig és egy majdnem borulás volt a Harmat tulipánok völgye.

Az éjszakánként csendes és békés, virágos liget most zsibongott, minden közel lakó teremtmény ott tolongott, karattyolt és kíváncsian bámult valamit a mező közepén. Fürkész mester hátasa nyergéből épp csak átlátott a hatalmas tulipánok között.

– Utat! Utat a nagy mesternek, oktondi kelekótyák! – fontoskodott Kejfel és kövérkés testével furakodva ösvényt vágott a báméskodók között. A közelbe érve aztán megpillantották ők is. A völgy felett színes, fénylő buborékok lebegtek a tulipánkelyhek felett. Akkorkák voltak csak, mint egy nagyobb alma, mégis beragyogták a fél mezőt. A mester hosszasan fürkészte őket, majd így szólt:

– Öt fénylő buborék, s éppen most. Ez nem lehet véletlen!

Azzal fogta a Hold fényét és finom hálót szőtt belőle, majd a hálót magyalfa botjára kötözte és addig csettintgetett, míg a varázshot hosszúra nem nyúlt. Azzal óvatosan, egyenként, szépen begyűjtötte a buborékokat.

Ahogy közelebbről megvizsgálták, a fénylő gömbökben apró figurák tűntek fel.

– Ó, de hiszen ők Napszárnyú Athor sárkánykölykei! Nocsak, nocsak, s épp Lombdomb királyságból! – mormolta Fürkész és belemélyedt az egyik buborékba, ahol egy mokány sárkányfi nagy tetre készült.

